

bude míti k tomu motivy estetické a hygienické, buď výlučně neb aspoň vedle motivů hospodářských (zištných).

Ulice a náměstí jsou obecním statkem ve smyslu § 288 obč. zák. určeným k obecnému upotřebování (jiný jest obecní statek ve smyslu § 70 obecního zřízení pro Čechy, který spadá vlastně už pod obecní jmění ve smyslu poslední věty § 288 obč. zák. arg. § 70 posl. odst. obecního zřízení pro Čechy a nyní zvláště zákon ze dne 17. července 1919 čís. 421 sb.), a jestliže tedy obec na tomto svém statku předsevezme nějaké soukromohospodářské zřízení, může to býti posuzováno jen jako záležitost soukromoprávní, když se jí klade za vinu, že při zařizení tom neopatřila vše tak, jak býti mělo, aby nebezpečí úrazů ať osobních ať majetkových bylo vyvarováno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 17. února 1926 č. j. R I 87/26. Dr. Grešl.

I. Magistrátní úředník může zastupovati obec u okresních soudů, kde sídlí více než jeden advokát, i ve sporech, jejichž hodnota je vyšší než 2000 Kč. Ostatně takové vedení sporu může býti dodatečně obcí schváleno. II. K prodloužení nájemního poměru proti obci jakožto pronajímatelce nestačí pouhý projev starostův, nýbrž je k jeho platnosti zapotřebí usnesení městské rady.

Město Brno vedlo na základě soudního smíru na svého nájemce A. exekuci vyklízením najaté místnosti obchodní.

A. podal na město Brno oposiční žalobu tvrdě, že po vzniku exekučního titulu přislíbil mu starosta města Brna, že může najaté místnosti dále používat.

Tato žaloba, kdež u okresního soudu zastupoval žalované město Brno jeho úředník, magistrátní rada dr. Č., byla ve všech třech instancích zamítnuta.

Z důvodů nejvyššího soudu: Zmatečnost (č. 5 § 477 a čís. 1 § 503 c. ř. s.) spatřuje dovolatel v tom, že žalovaná obec, která byla zastupována v řízení před prvou stolicí svým úředníkem magistrátním radou drem Č., jenž však není oprávněn k zastupování městské obce, a ačkoliv šlo v rozepři této o předmět vyšší hodnoty než 2000 Kč a v místě sídlí více než jeden advokát, nebyla zastupována advokátem (§ 29 c. ř. s.).

Tím není uplatněný důvod dovolací opodstatněn, neboť magistrátní rada dr. Č. nezastupoval žalovanou obec jako její zmocněnec, proto nemá místa předpis § 29 c. ř. s. o nuceném za-

stupování advokátem, nýbrž jako mocí svého úřadu k tomu oprávněný zástupce žalované obce, nehledíc k tomu, že vedení sporu, jak ze spisů patrně, bylo obcí schváleno.

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v odvolacím rozsudku z té příčiny, poněvadž odvolací soud usoudil, že i v případě tvrzeného slibu starostova nebyla by žalovaná obec vázána takovým slibem, protože podle §§ 74, 81, 62b) zákona ze dne 25. května 1905 čís. 56 mor. zem. zákona a §§ 1 a 7 zákona ze dne 7. února 1919 čís. 76 Sb. z. a n. takovéto opatření vyžadovalo by k své platnosti usnesení městské rady. Dovolatel tvrdí, že taková věc není případem citovaných předpisů a že proto řečeného usnesení není zapotřebí.

Není tím podle č. 4 § 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn, neboť napadený závěr právní je správný, při čemž ovšem dlužno si povšimnouti, že ve skutečnosti nešlo o pouhé poshovění s výkonem exekuce nuceným vyklizením, nýbrž šlo v druhé řadě o pokračování v nájemním poměru, tedy o počín, k němuž nestačí pouhý projev starostův, nýbrž je k jeho platnosti zapotřebí usnesení městské rady.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 8. června 1926 Rv II 314/26. Dr. Vladimír Jeřábek.

Pod ustanovení § 42 č. 5 ex. ř. lze zařaditi i žalobu domáhající se nepřipustnosti exekuce vyklizením bytu proto, že dle tvrzení žaloby přísluší žalobci právo nájemní k bytu tomuto. Pakli však zájem vymáhajícího věřitele (domácího pána) jest vážně ohrožen, nebudiž odklad povolen (§§ 42 z úvodu, 43 odst. 2 a 44, odst. 1. ex. ř.).

Názoru rekursního soudu, že žaloba stěžovatelky podaná pod čj. C III. 43/25 u okresního soudu ve V. a domáhající se zjištění, že trvá mezi ní a vymáhající stranou přímý nájemní poměr k bytu jí užívanému, který činí exekuci, povolenou proti S. V. vůči ní nepřipustnou, ježto není jeho podnájemnicí (§ 568 c. ř. s.), nevyhovuje zákonným předpokladům § 42 ex. ř. pro odložení exekuce, nelze přisvědčiti.

Ustanovení § 42 čís. 5. ex. ř. má na mysli nejen žaloby, podle §§ 35, 36 a 37 ex. ř., ale i žaloby, které z jiných důvodů (§ 39 čís. 5. ex. ř.) domáhají se soudního prohlášení exekuce za nepřipustnou, a tyto žaloby nejsou omezeny, jak se mylně domnívá rekursní soud, pouze na osobu povinného. Stěžovatelka chce právě ve sporu dosíci soudního výroku, že